ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Το Κλειδί της Σκέψης

μια λαβυρινθώδης αφήγηση

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Το Κλειδί της Σκέψης

μια λαβυρινθώδης αφήγηση
του Κώστα Βουλαζέρη

Αυτή είναι η τρίτη μέρα που περιπλανιέμαι στα σπήλαια. Ή ίσως η τέταρτη· δεν μπορώ να είμαι απόλυτα σίγουρος. Και δεν θα το απέκλεια, μάλιστα, να είναι η πέμπτη.

Ο αχανής λαβύρινθος γύρω μου μοιάζει να ρουφά τις σκέψεις, το ίδιο το μυαλό. Χάνεις την ικανότητα να μπορείς να υπολογίσεις. Το σκοτάδι μοιάζει ζωντανό σε πολλά μέρη: μια άμορφη, άυλη μάζα που, ωστόσο, έχει αρκετό βάρος για να σε πνίξει. Και ορισμένα από τα χαράγματα που βλέπω στους τοίχους – ιδεογράμματα και σχέδια – μοιάζουν το ίδιο ζωντανά. Ποιος μπορεί να τα έχει κάνει αυτά εδώ κάτω; Ζουν άνθρωποι εδώ κάτω;

Μέχρι στιγμής έχω συναντήσει μονάχα μια τυφλή μάντισσα (τουλάχιστον, νομίζω πως ήταν τυφλή· εκείνα τα κατάλευκα μάτια δεν μπορεί να έβλεπαν) αλλά δεν είμαι βέβαιος ότι ήταν άνθρωπος. Είχε κάτι από ερπετό επάνω της: φολίδες, ίσως, μια ιδιαίτερη απόχρωση του δέρματος, και... διχαλωτή γλώσσα, αν δεν κάνω λάθος· την είδα να πετάγεται μια, δυο φορές ανάμεσα από τα χείλη της.

Αλλά δεν πρόλαβα να μιλήσω για πολύ μ’αυτή τη μάντισσα. Άρθρωσε κάτι αινιγματικές ασυναρτησίες προς τη μεριά μου, οι οποίες με το ζόρι κατάλαβα ότι ήταν σε ανθρώπινη γλώσσα, και μετά έφυγε τρέχοντας μες στα δαιδαλώδη περάσματα. Την κυνήγησα μα πουθενά δεν τη βρήκα. Λες και την είχε καταπιεί το σκοτάδι. Συνάντησα μόνο μια μεγάλη σαύρα και, έπειτα, μια νυχτερίδα που είχα την αίσθηση ότι της έμοιαζαν, σαν να ήταν, εν μέρει, από το ίδιο είδος μ’αυτήν.

Εκτός από τη μάντισσα δεν έχω απαντήσει τίποτ’ άλλο το ανθρωπόμορφο. Αλλά τα σκαλίσματα στους τοίχους των σπηλαίων υποδηλώνουν την παρουσία ανθρώπων. Ίσως, όμως, να ήταν εδώ πριν από αιώνες...

Η αιθερόφωτη λάμπα μου καταναλώνει την ενέργειά της με κάθε ώρα που περνά, και πρέπει να βρίσκεται πλέον προς το τέλος της. Δε

μπορώ να την ξαναφορτίσω, γιατί, για να τη φέρω σε επαφή με τον Αιθέρα, πρέπει να βρίσκομαι πάνω από τη γη, όχι κάτω από αυτήν.

Στα σπήλαια βλέπω, κάπου-κάπου, διάφορα πράγματα που φωσφορίζουν: χορτάρι λεπτό και σκληρό, που τσιμπά σαν δόρυ και λαμπυρίζει σαν αιθέρας· μανιτάρια που το φως τους θυμίζει το φεγγαρόφωτο της Ζιόντ, ορισμένα τόσο μεγάλα που μπορείς να καθίσεις από κάτω τους όπως κάθεσαι κάτω από ένα δέντρο· κρυστάλλους που φυτρώνουν μέσα από τους βράχους όπως τα φυτά μέσα από το χώμα, ποικίλων χρωμάτων, που ακτινοβολούν, καθώς και ορισμένους που είναι άφωτοι αλλά φωτίζουν μόλις τους αγγίξεις με το χέρι σου λες και θέλουν να σε χαιρετήσουν· σκουλήκια που λαμπυρίζουν καθώς σέρνουν τα σώματά τους μες στα σπήλαια και τις σήραγγες (δεν τα πλησιάζω γιατί τα φοβάμαι· ακόμα κι αυτά που δεν είναι μεγαλύτερα από το δάχτυλό μου φαίνεται νάχουν επικίνδυνα κεντριά ή δόντια). Δύο φορές είδα ένα πλάσμα σαν σκύλο που μύριζε τους τοίχους, είχε τέσσερα πόδια, μακρύ ρύγχος, ουρά που μου θύμιζε μαστίγιο, και μάτια που φεγγοβολούσαν όπως τα αναμμένα κάρβουνα. (Το απέφυγα και τις δύο φορές που το αντίκρισα ώς τώρα· δεν το πιστεύω για φιλικό· πάντα έμοιαζε να κυνηγά κάποιο θήραμα.)

Η χλωρίδα και η πανίδα του λαβυρίνθου δεν είναι, όμως, όλο φωσφορίζοντα φυτά και πλάσματα. Και πολλά όντα εδώ μέσα καθοδηγούνται από την ακοή τους και μόνο, από την οσμή, ή από την επαφή με το έδαφος, νιώθοντας δονήσεις.

Νομίζω ότι έχω καλή γνώση όλων τούτων των πραγμάτων, αλλά δεν είμαι σίγουρος από πού προέρχεται αυτή η γνώση.

Δεν θυμάμαι πώς βρέθηκα στα λαβυρινθώδη σπήλαια. Κατέβηκα εδώ με τη θέλησή μου; Ήρθα κατά λάθος; Με *έριξε* κάποιος εδώ;

Η μνήμη μου... Δεν έχω καμια ανάμνηση από το παρελθόν μου. Αλλά, για κάποιο λόγο, αυτό δεν με ανησυχεί. Γιατί;

Μες στο μυαλό μου ξέρω ότι υπάρχει μια Σκέψη που αποτελεί κλειδί, που θα ανοίξει έναν κλειδωμένο χώρο. Αλλά δεν την αγγίζω αυτή τη Σκέψη· διαισθάνομαι πως δεν είναι η ώρα ακόμα. Γιατί;

Μαζί μου έχω μια οπλομορφή. Πλησιάζοντας τώρα μια άκρη ενός μεγάλου σπηλαίου η οποία είναι γεμάτη κρυστάλλους που λαμπυρίζουν με χρώματα πράσινα, κίτρινα, και μαβιά, στέκομαι για λίγο και τους κοιτάζω. Μαγεμένος. Ένα ακίνητο, παγωμένο δάσος. Δεν μπορείς παρά να το θαυμάσεις. Ύστερα, τραβάω το ραβδί από τη ζώνη μου – τραβάω την οπλομορφή – και, με μια Σκέψη, την αλλοιώνω·

ρέει μέσα στο χέρι μου και σύντομα κρατάω έναν πέλεκυ. Τον υψώνω και τον κατεβάζω· τον υψώνω και τον κατεβάζω. Χτυπώντας, πρώτα, έναν κρύσταλλο· κι όταν αυτός κόβεται, χτυπώντας έναν ακόμα. Τους παίρνω και τους δύο και τους βάζω στον σάκο μου που είναι από δέρμα νυχοβάτη – ενός σιωπηλού θηρίου των δασών. Και πώς το ξέρω αυτό, αφού δεν θυμάμαι τίποτα από το παρελθόν μου;

Η οπλομορφή μετατρέπεται πάλι σ'ένα κοντό ραβδί μες στο χέρι μου και την περνάω στη ζώνη μου. Οι κρύσταλλοι θα μου χρειαστούν σε περίπτωση που η αιθερόφωτη λάμπα εξαντληθεί προτού φύγω από εδώ.

Και δεν σκοπεύω να φύγω μέχρι να βρω εκείνο που ζητάω...

Αλλά τι είναι αυτό;

Κάθε τόσο, έχω την εντύπωση ότι κάτι με παρακολουθεί μες στα σπήλαια, κάτι που δεν είναι μέρος ούτε της φυσικής χλωρίδας ούτε της φυσικής πανίδας, και όποτε επιχειρώ να στρέψω το φως μου προς τη μεριά του, πάντοτε αποτυχαίνω – για λίγο. Πάντοτε για λίγο. Πάντοτε είναι στα όρια του φωτός. Είναι λίγο πιο πέρα από εκεί όπου μπορείς να κοιτάξεις.

Τώρα, έχοντας σκοτώσει μια *σίρνιλικ* – γνωστή και ως ποντικοαράχνη – και ψήνοντάς την πάνω από μια φωτιά που έχω ανάψει χρησιμοποιώντας κομμάτια από ένα γιγάντιο μανιτάρι και τον δυναμικό αναπτήρα μου, έχω πάλι εκείνη την αίσθηση ότι ο παρατηρητής βρίσκεται κοντά.

Γυρίζω την ποντικοαράχνη πάνω από τις φλόγες, ήρεμα. Και, συγχρόνως, αγγίζω την οπλομορφή που είναι στο έδαφος πλάι μου–

Την αρπάζω και την υψώνω, μετατρέποντάς την με μια Σκέψη σε *κουάρμ*. Εκτοξεύω μια φεγγαροβολίδα μες στο σκοτάδι, προς τα εκεί όπου νομίζω πως κρύβεται ο παρατηρητής. Το σκοτάδι διαλύεται στο πέρασμα της φεγγαροβολίδας, αλλά ο παρατηρητής είναι πάλι στις άκριες του φωτός. Κι εξαφανίζεται.

Δεν εκτοξεύω άλλη φεγγαροβολίδα. Δε θέλω να εξαντλήσω τις δυνάμεις της οπλομορφής. Μου χρειάζεται εδώ μέσα. Τη μετατρέπω σε ξίφος και την καρφώνω στο μαλακό χώμα δίπλα μου.

Ο παρατηρητής δεν ξανάρχεται.

Ύστερα από κάποια ώρα, τρώω ψητή *σίρνιλικ*. Είναι θρεπτική, όπως ξέρω, αλλά χάλια από άποψη γεύσης χωρίς τα σωστά μπαχαρικά. Κι εδώ μέσα μπαχαρικά δεν έχω βρει.

Την επόμενη μέρα, αν υπολογίζω σωστά τις ημέρες – που μάλλον *δεν* τις υπολογίζω σωστά – βρίσκω τα ερείπια κάποιου αρχαίου λαού μέσα σε πέντε αλληλοσυνδεόμενα σπήλαια, από τα οποία περνά ένας ποταμός όπου ευτυχώς γρήγορα καταλαβαίνω ότι κολυμπάνε οδοντόψαρα (και, άρα, θα ήταν πολύ ασύνετο να προσπαθήσω να πιω από εκεί). Ελπίζω να συναντήσω κανέναν άνθρωπο εδώ πέρα, κάποιον που χρησιμοποιεί ως σπίτι του τα αρχέγονα οικήματα που είναι λαξεμένα μες στους βράχους. Τριγυρίζω, όμως, μόνο μέσα σε άδεια δωμάτια, θαλάμους, και αίθουσες. Περνάω από πόρτες και πύλες που τα ξύλα τους έχουν προ πολλού φαγωθεί από τον χρόνο. Ζώα και φυτά έχουν καταλάβει τα οικήματα της υπόγειας πόλης. Οι ήχοι που ακούγονται δεν έρχονται από ανθρώπινους λαιμούς· δεν έχω καμια αμφιβολία γι'αυτό. Κρατάω την οπλομορφή μου σε ετοιμότητα, σε σχήμα δίστομου πέλεκυ.

Η αιθερόφωτη λάμπα μου τελειώνει· είναι πολύ εξασθενημένη. Θα κρατήσει δυο, τρεις ώρες ακόμα;

Μετά, μέσα σε μια παλιά αυλή με ξερό σιντριβάνι, γεμάτη μανιτάρια, αντικρίζω έναν άνθρωπο. Η δερματική του απόχρωση μοιάζει με τη δική μου, και είναι κι αυτός μελαχρινός όπως εγώ αλλά με μαλλιά ελαφρώς πιο μακριά. Σ'αντίθεση μ'εμένα, είναι ξυρισμένος. Τα ρούχα του είναι παρόμοια με τα δικά μου: ένα δερμάτινο πανωφόρι, ένα παντελόνι από χοντρό ύφασμα, ταξιδιωτικές μπότες, μια πλατιά ζώνη, μια κάπα με κουκούλα (ριγμένη στην πλάτη επί του παρόντος). Θα μπορούσε να είναι από τα μέρη μου;

Με κοιτάζει για λίγο ξαφνιασμένος. Τον ρωτάω ποιος είναι, και μου συστήνεται ως Γιάρκμεζ. Του λέω πως το όνομά μου είναι Γιόλθαρ. Τι κάνει εδώ; Πώς βρέθηκε εδώ; Μου απαντά ότι περιπλανιέται στα σπήλαια για μέρες, έχοντας χαθεί. Προσπαθεί να βγει, να φύγει. Αλλά το βρίσκει δύσκολο. *Εσύ πώς κατέληξες εδώ, φίλε μου;* θέλει να μάθει. Του εξηγώ πως αναζητώ κάτι (αν και ούτε εγώ δεν ξέρω τι μπορεί να είναι αυτό. Γιατί δεν θυμάμαι;). Τον ρωτάω αν έχει όλες του τις μνήμες. Φυσικά και τις έχει, και απορεί με την ερώτησή μου· ζητά να μάθει γιατί τον ρωτάω κάτι τέτοιο. Μ'ατενίζει με κάποια καχυποψία. Του λέω πως νομίζω ότι έχω ξεχάσει πολλά.

Θα σε πείραζε να συνταξιδέψουμε; ρωτά. Υπάρχουν επικίνδυνα πράγματα εδώ κάτω.

Δεν έχεις όπλο μαζί σου;

Τραβά ένα μεγάλο ξιφίδιο μέσα από την κάπα του, με *σκώαρθ* στην άκρη της λαβής. Κρίμα, όμως, που το *σκώαρθ* είναι μόνο για μία χρήση.

Μονάχα αυτό; ρωτάω.

Ναι.

Ας συνταξιδέψουμε. Αλλά έχε υπόψη σου ότι εγώ δεν ψάχνω την έξοδο. Όχι ακόμα.

Τι ψάχνεις;

Σου είπα: κάτι άλλο... αλλά δεν το θυμάμαι.

Καθόμαστε και τρώμε μέσα στην παλιά, εγκαταλειμμένη αυλή της υπόγειας πόλης. Το φαγητό μας είναι μανιτάρια (που έχω μαζέψει με προσοχή ώστε να μην είναι δηλητηριώδη) και καρύδια της γης (καρποί που φυτρώνουν μόνο σε τέτοια σπήλαια – σκληροί εξωτερικά, πολύ σκληροί, αλλά μέσα μαλακοί και γλυκοί σαν μέλι).

Ο Γιάρκμεζ με κοιτάζει παρατηρητικά όλη την ώρα, σαν να μπορεί να διαβάσει το μυαλό μου. Ζητάω να μάθω περισσότερα γι’αυτόν και πώς κατέληξε εδώ. Του εξηγώ ότι δεν θυμάμαι τίποτα από τον έξω κόσμο. Μου λέει ότι κατέβηκε σε τούτα τα σπήλαια κυνηγημένος από τη φυλή των Φρομάκων. Κατέβηκε για να γλιτώσει. Νόμιζαν ότι είχε προσβάλει τον θεό τους και ήθελαν να τον σκοτώσουν. Τώρα ψάχνει να βρει μια έξοδο από την άλλη μεριά των σπηλαίων, μακριά από τους Φρομάκους· αλλά νομίζει ότι έχει χαθεί.

Μου κάνει εντύπωση που δεν έχω ξανακούσει γι’αυτή τη φυλή. Όμως δεν ξέρω γιατί. Δεδομένου ότι δεν θυμάμαι τίποτα από τον έξω κόσμο, κανονικά *δεν* θα έπρεπε να μου κάνει εντύπωση. *Πες μου κι άλλα για τον έξω κόσμο,* ζητάω από τον Γιάρκμεζ καθώς τον βλέπω πάλι να με κοιτάζει παρατηρητικά, με βλέμμα διαπεραστικό. Ο Γιάρκμεζ αρχίζει να μου μιλά, και τα πάντα ηχούν τελείως άγνωστα, τελείως ψεύτικα. Με παραξενεύουν.

Πώς είναι δυνατόν να μην ξέρω *τίποτα* απολύτως για τον έξω κόσμο αλλά να έχω τόσες γνώσεις για διάφορα φυτά, ζώα, αντικείμενα;...

Ταξιδεύουμε οι δυο μας μέσα στα δαιδαλώδη περάσματα και στα σκοτεινά σπήλαια που είναι γεμάτα σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Η αιθερόφωτη λάμπα μου έχει πεθάνει, κι εδώ κάτω δεν έχω τρόπο να την ξαναζωντανέψω. Βλέπουμε χρησιμοποιώντας κρυστάλλους που παίρνουμε από τον υπόγειο κόσμο, ή βάζοντας φωτιά σε μανιτάρια και κρατώντας τα μέχρι να καούν – πράγμα που δεν αργεί να γίνει.

Οι κρύσταλλοι διαρκούν περισσότερο. Όχι για πάντα (όταν τους σπάσεις από τα σημεία όπου φυτρώνουν, χάνουν τη ζωτικότητά τους, αργοπεθαίνουν) αλλά περισσότερο.

Ο Γιάρκμεζ περιπλανιόταν μέχρι στιγμής χρησιμοποιώντας δαυλούς από ένα είδος ξύλου που, όταν μου το αναφέρει, συνειδητοποιώ ότι το έχω ξανακούσει. Ή, μάλλον, όχι μόνο αυτό. Το γνωρίζω καλά. Γνωρίζω τις ιδιότητές του. Γιγαντόξυλο: πιάνει φωτιά δύσκολα αλλά, όταν πιάσει, δύσκολα σβήνει, και κάνει ώρα ώσπου η φωτιά να το φάει. Παράξενο· ώς τώρα τα περισσότερα πράγματα που μου έχει αναφέρει ο Γιάρκμεζ μού μοιάζουν ψεύτικα, φανταστικά, άγνωστα· αλλά για το γιγαντόξυλο ξέρω τα πάντα σαν να είμαι σοφός ή φυσιοδίφης...

Ο Γιάρκμεζ είχε τρεις δαυλούς από γιγαντόξυλο μαζί του. Όταν τον συνάντησα του είχε απομείνει ο τελευταίος. Τον είχε καρφωμένο πλάι του σ'εκείνη την αρχέγονη αυλή. Καθώς περιπλανιόμαστε, όμως, μετά από κάμποσες ώρες τού τελειώνει, και τον πετά μέσα σ'ένα βάραθρο.

Με ρωτά για τα σπήλαια και τις σήραγγες απ'όπου έχω περάσει, κι όταν του απαντάω, ποτέ δεν μου λέει ότι κι εκείνος έχει περάσει από τα ίδια μέρη. Μου μιλά για τον έξω κόσμο (τίποτα που να αναγνωρίζω) και μου μιλά και για τις περιοχές που έχει βαδίσει εδώ κάτω, σε τούτα τα υπόγεια. Νομίζω ότι προσπαθεί να με βοηθήσει να θυμηθώ, προσπαθεί να κεντρίσει τη μνήμη μου. Ορισμένες στιγμές έχω την αίσθηση ότι πιστεύει πως κάτι τού κρύβω. Κι άλλες στιγμές έχω την αίσθηση ότι ξέρει τα *πάντα* για μένα, ότι είναι μες στο μυαλό μου. Δύο τελείως αντιφατικά πράγματα... Είναι φιλικός, πολύ φιλικός· τον νιώθω οικείο, κάπου-κάπου, σαν να είναι προέκταση του εαυτού μου, ένα κομμάτι μου. Παράξενο κι αυτό. Πόσος καιρός είναι που τον γνώρισα; Θα μπορούσε κανείς να τον μετρήσει σε ώρες... Ίσως να φταίει η εμφάνιση του Γιάρκμεζ. Μου μοιάζει αρκετά. Τον ρωτάω αν κι εκείνος νομίζει ότι είμαστε από την ίδια φυλή, ή από την ίδια περιοχή. Με κοιτάζει και χαμογελά. *Μπορεί,* μου απαντά. *Μπορεί τελικά και να είμαστε.* Και προσθέτει: *Θα μπορούσες ακόμα και να ήσουν αδελφός μου.* Για κάποιο λόγο, τα λόγια του κάνουν τις τρίχες μου να ορθωθούν σαν ένα έντομο να έχει σκαρφαλώσει στη ράχη μου. Αλλά, σίγουρα, γίνομαι παράλογος. Ο Γιάρκμεζ είναι αναμφίβολα φιλικός. Και γιατί νάναι εχθρός μου, εξάλλου; Κι εκείνος είναι χαμένος εδώ μέσα. Είμαστε δύο άνθρωποι που προσπαθούν να

επιβιώσουν σ'ένα εχθρικό περιβάλλον. Τι πιο φυσικό απ'το να νιώθουν μια κάποια συντροφικότητα;

Έχουμε μόλις φτάσει σ'ένα δάσος από πανύψηλους σταλαγμίτες, όταν ξεπροβάλλει αντίκρυ μας ένα από εκείνα τα όντα που θυμίζουν σκύλο κι έχουν ουρά σαν μαστίγιο και μάτια που στραφταλίζουν όπως τα αναμμένα κάρβουνα. Φαίνεται να μας έχει βρει μυρίζοντας τις πέτρες. Γρυλίζει προς τη μεριά μας και συσπειρώνεται.

Μετατρέπω την οπλομορφή μου σε *κουάρμ*, ενώ ο Γιάρκμεζ υψώνει το ξιφίδιό του με το *σκώαρθ* στη λαβή.

Το θηρίο πηδά καταπάνω μας. Πατάω τη σκανδάλη στέλνοντας μια φεγγαροβολίδα εναντίον του, αλλά το σώμα του γυρίζει – στον αέρα! – με εκπληκτικό τρόπο, αποφεύγοντας το φωτεινό βλήμα. Τα δύο μπροστινά πόδια του με χτυπάνε στο στήθος, ρίχνοντάς με κάτω, ανάσκελα, κόβοντας προς στιγμή την ανάσα μου. Ευτυχώς η οπλομορφή είναι ακόμα στο δεξί μου χέρι· την αισθάνομαι εκεί, τη σφίγγω, προσπαθώντας να της στείλω μια Σκέψη που θα τη μεταμορφώσει σε ξιφίδιο. Τα σαγόνια του θηρίου ανοίγουν, γεμάτα δόντια – *γεμάτα δόντια* – δεν έχει ούτε γλώσσα, ούτε ούλα, ούτε σάρκα εκεί μέσα – μόνο δόντια.

Ένα ξιφίδιο καρφώνεται ξαφνικά κάτω απ'αυτό το αποτρόπαιο ρύγχος – ένα ξιφίδιο με *σκώαρθ* στη λαβή. Το θηρίο κάνει το κεφάλι του πίσω, γρυλίζοντας, καθώς αίμα τινάζεται. Και ο Γιάρκμεζ πατά με τον αντίχειρά του το *σκώαρθ*, ελευθερώνοντας την παγιδευμένη ενέργεια από το Βασίλειο της Αντιζωής. Το θηρίο τραντάζεται καθώς η σάρκα του διαλύεται. Μονάχα τα κόκαλά του απομένουν, πέφτοντας στη γη. Το *σκώαρθ* έχει εξαφανιστεί από τη λαβή του ξιφιδίου του Γιάρκμεζ.

Σηκώνομαι όρθιος, ενώ η οπλομορφή μου μετατρέπεται σε σπαθί. Τον ευχαριστώ. *Μου έσωσες τη ζωή. Σου χρωστάω.* Αλλά επιμένει ότι δεν του χρωστάω τίποτα. *Θα έκανες το ίδιο για μένα,* μου λέει, *έτσι δεν είναι;* Φυσικά και θα έκανα το ίδιο· είμαστε σύντροφοι τώρα. Αν δεν προστατεύουμε ο ένας τον άλλο, είμαστε καταδικασμένοι εδώ μέσα. Ο Γιάρκμεζ χαμογελά και με χτυπά στον ώμο.

Και το ταξίδι μας συνεχίζεται.

Κι εκείνος συνεχίζει να μου μιλά για τον έξω κόσμο και να παλεύει να επαναφέρει τις μνήμες μου. Δύο (ή, ίσως, τρεις) φορές τον βλέπω στον ύπνο μου όταν κοιμάμαι, τον ονειρεύομαι. Είναι σαν να βρίσκεται μες στο κεφάλι μου. Αλλά όταν ξυπνάω, τρομαγμένος, τον αντικρίζω ή να φυλά σκοπιά μες στα σκοτάδια ή να κοιμάται.

Μου λέει ότι κάτι κρύβω από τον εαυτό μου. Τι είναι; Ή μήπως, με ρωτά, το κρύβω μόνο από εκείνον; Του απαντώ ότι δεν κρύβω τίποτα, δεν θυμάμαι τίποτα. Αλλά δεν του λέω το παραμικρό για εκείνη τη Σκέψη που νομίζω πως μπορεί να ξεκλειδώσει τα πάντα όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή. Δεν ξέρω γιατί ακριβώς αποφασίζω να την κρατήσω κρυφή οπωσδήποτε. Ίσως, όντως, να μην εμπιστεύομαι τελείως τον Γιάρκμεζ. Ή ίσως να μην εμπιστεύομαι τον εαυτό μου. Τι μπορεί να είναι αυτή η Σκέψη; Το μυαλό μου περιφέρεται γύρω της μα δεν την πλησιάζει· δεν είναι ακόμα η κατάλληλη στιγμή – μια γνώση όχι του μυαλού αλλά της καρδιάς.

Ο Γιάρκμεζ νομίζω, ορισμένες φορές, ότι γνωρίζει *ακριβώς* τι του κρύβω. Ξέρει για τη Σκέψη που δεν του λέω... Αλλά αποκλείεται, δεν είναι δυνατόν... Κι ακόμα κι αν του έλεγα για τη Σκέψη, τι θα γινόταν; Ούτε εγώ δεν γνωρίζω τι είναι! Σίγουρα δεν θα τον βοηθούσε σε τίποτα στην προσπάθειά του να με κάνει να θυμηθώ. Η Σκέψη αποτελεί κλειδί, μα δεν είναι ακόμα η κατάλληλη στιγμή...

Ο Γιάρκμεζ με κοιτάζει σαν να είμαι αίνιγμα που πρέπει να αποκωδικοποιήσει. Νομίζω ότι ίσως, τελικά, να τον ενδιαφέρω πιο πολύ εγώ παρά να βρει την έξοδο από την άλλη μεριά των σπηλαίων. Δεν μπορεί αυτό να ισχύει, όμως. Επιπλέον, ο Γιάρκμεζ δεν είναι κανένας μυστικιστής, ερευνητής, ή φιλόσοφος· ένας πλανόδιος μισθοφόρος είναι, όπως μου έχει πει. Εκτός αν είπε ψέματα... Αλλά γιατί; Τότε είχαμε μόλις πρωτοσυναντηθεί· δεν γνώριζε τίποτα για εμένα.

Είναι παράλογο αλλά πιστεύω ότι ο Γιάρκμεζ με καθοδηγεί, ότι ξέρει τα σπήλαια και τις σήραγγες και με πηγαίνει σε κάποιο συγκεκριμένο μέρος ενώ, συγχρόνως, παριστάνει τον χαμένο... Δεν είναι δυνατόν. Έχω παραισθήσεις. Δεν μπορεί να ισχύει. Όπως δεν μπορούν να ισχύουν και οι ανόητες υποθέσεις μου ότι, κάπως, διεισδύει στο μυαλό μου εξερευνώντας τις σκέψεις μου.

Φτάνουμε σ’ένα σπήλαιο με γιγάντια μανιτάρια που πάλλονται σαν να αναπνέουν, σαν μέσα τους να είναι κλεισμένες ζωές, παγιδευμένες εκεί. Με τρομάζουν. Μετά, όμως, ένα απ’αυτά τραβά την προσοχή μου. Με μαγνητίζει. Εξωτερικά δεν έχει τίποτα το διαφορετικό από τα υπόλοιπα, αλλά από το εσωτερικό του προέρχεται... μια ψυχική δόνηση.

Η κατάλληλη στιγμή!

Επικαλούμαι τη Σκέψη.

Και τα πάντα ξεκλειδώνουν εντός μου. Οι μνήμες μου επιστρέφουν. Το ψεύτικο όνομα που είχα εμφυτέψει στο μυαλό μου – Γιόλθαρ – σκορπίζεται σαν στάχτη. Είμαι, φυσικά, ο Έαρνολ, ο γιος του Μόρελκον, και πρόσφατα έχω καθίσει στον θρόνο του Βασιλείου της Νιλατόρνης, της Γης των Επτά Ανέμων.

Κι αυτός...

(στρέφομαι να κοιτάξω τον Γιάρκμεζ)

...είναι ο δαίμονας που έχει κλέψει την ψυχή μου.

Η ψυχή μου είναι παγιδευμένη μέσα στο γιγάντιο μανιτάρι. Δεν μπορούσα παρά να αισθανθώ τη δόνησή της μόλις την πλησίασα. Είναι, άλλωστε, κομμάτι από τον εαυτό μου. Κι αυτό ήταν το σήμα που περίμενα για να επικαλεστώ τη Σκέψη και να ξεκλειδώσω τις αναμνήσεις μου. Τα είχα ρυθμίσει όλα μέσα στο μυαλό μου προτού κατεβώ σε τούτα τα λαβυρινθώδη σπήλαια.

Τα είχα ρυθμίσει έτσι γιατί ήξερα ότι δεν μπορεί παρά να συναντούσα εδώ τον εχθρό μου. Και ο εχθρός μου γνωρίζει ό,τι γνωρίζεις. Σκέφτεται ό,τι σκέφτεσαι.

Ο δαίμονας *Ουρσαλθράκορβαμ* «βλέπει» έχοντας μόνο μία αίσθηση. Μυρίζει τη σκέψη, όπως ο σκύλος μυρίζει τις κάθε είδους οσμές. Ακούει τη σκέψη όπως η νυχτερίδα τους ήχους μες στα σκοτάδια. Γεύεται τη σκέψη. Αγγίζει τη σκέψη. *Είναι* σκέψη.

Δεν βλέπει το σώμα σου· δεν μπορεί να σε αναγνωρίσει από την όψη σου. Μπορεί μόνο να σε αναγνωρίσει από τον τρόπο που σκέφτεσαι.

Και τώρα με αναγνωρίζει. Τα μάτια του γίνονται αστραπές.

«*ΕΣΥ!*» βρυχάται, εξοργισμένος, με φωνή που ποτέ δεν θα μπορούσε να βγει από ανθρώπινο λαιμό. «*Εσύ...*» Κάνει δύο βήματα πίσω, ενώ ένα μειδίαμα διαστρεβλώνει το πρόσωπό του με τρόπο εξωφρενικό, σαν το στόμα του να έχει χωρίσει το κεφάλι του απ’τη μια άκρη ώς την άλλη. «Έκανες το τελευταίο σου λάθος, μάγε, που ήρθες εδώ!»

Η οπλομορφή μου, φυσικά, βρίσκεται ήδη στο χέρι μου και, με μια Σκέψη, μετατρέπεται σε μακριά ψυχολόγχη με δύο εστίες, μία σε κάθε άκρη – ένα σχήμα της οπλομορφής που ήταν κλειδωμένο μέσα στη μνήμη μου κι ώς τώρα δεν μπορούσα να επικαλεστώ. «Νόμιζες ότι θα καθόμουν και θα περίμενα όσο ο λαός μου με χρειάζεται, τέρας;»

«Και ποιος τώρα είναι στον θρόνο; Τον έχω *δει* εκεί!» Εννοεί, φυσικά, ότι έχει «δει» τη σκεπτομορφή.

«Ένα νοητικό ομοίωμα, αόρατο για τους ανθρώπους. Μια παραίσθηση για σένα και για παρόμοιους μ'εσένα, *Ουρσαλθράκορβαμ,*» λέω καθώς στροβιλίζω προκλητικά την ψυχολόγχη γύρω μου.

Ο δαίμονας γελά. «Τώρα ο λαός σου σίγουρα θα μείνει χωρίς βασιλιά. *Καλύτερα να είχε έναν βασιλιά χωρίς ψυχή παρά κανέναν!*» ουρλιάζει και έρχεται καταπάνω μου. Έρχεται καταπάνω μου όχι με το σώμα του – το σώμα του διασκορπίζεται σε σκοτάδι, σκιές, και σκεπτομορφές.

Μου χιμά σαν λυσσασμένος πάνθηρας.

Σταματώ να σκέφτομαι.

Ο *Ουρσαλθράκορβαμ* χάνει τον στόχο του, γιατί δεν βρίσκομαι πλέον εκεί όπου ήμουν· είμαι μερικά βήματα παραδίπλα. Ο δαίμονας κοιτάζει γύρω-γύρω: το σκοτάδι έχει φυτρώσει δεκάδες μάτια, δεκάδες κεραίες, νοητικά πλοκάμια απλώνονται παντού σαν παράσιτα.

Δεν μπορεί να με βρει. Δεν σκέφτομαι. Ούτε η παραμικρή σκέψη δεν περνά από το μυαλό μου.

«Είσαι καταδικασμένος, μάγε!» βρυχάται ο *Ουρσαλθράκορβαμ.* «Δεν μπορείς να κρύβεσαι για πάντα!» Πηγαίνει πλάι στο γιγάντιο μανιτάρι που κρατά παγιδευμένη την ψυχή μου. «Θέλεις αυτό που βρίσκεται εδώ, δεν το θέλεις; Έλα να το πάρεις! *Έλα να το πάρεις!*»

Ξέρει, φυσικά, ότι δεν μπορώ να ανακτήσω την ψυχή μου χωρίς να επικαλεστώ Σκέψεις. Αλλά συνεχίζω να έχω άδειο το μυαλό μου. Βαδίζω ανάμεσα στα μανιτάρια όπως φυσά ο υπόγειος άνεμος, αφήνω το ένστικτό μου και μόνο να με καθοδηγήσει.

Κι επιτρέπω σε μια σκέψη – μια τυχαία σκέψη – να περάσει ενώ στέκομαι σε κάποια απόσταση από τον *Ουρσαλθράκορβαμ.* Ο δαίμονας, ουρλιάζοντας, τινάζεται καταπάνω μου. Απρόσεχτα. Και η ψυχολόγχη μου τον χτυπά, δημιουργεί ένα μεγάλο τραύμα επάνω στην άυλη μορφή του, σκορπίζοντας πνευματικά θραύσματα παντού γύρω.

Σταματάω να σκέφτομαι και με χάνει ξανά. Απομακρύνομαι λίγο και, μετά, ορμάω καταπάνω του ενώ είναι ακόμα αποπροσανατολισμένος. Η ψυχολόγχη τον διαπερνά – κι άλλα πνευματικά θραύσματα σκορπίζονται τριγύρω σαν καρφιά του μυαλού. Ενοχλούν τη νόησή μου – σκέψεις περνάνε, ακούσια, απ'το κεφάλι μου, και ο *Ουρσαλθράκορβαμ* με χτυπά με τα νύχια ενός μακρύ πλοκαμιού, τινάζο-

ντάς με πίσω, χαμένο σε πρόσκαιρες παραισθήσεις. Έρχεται από πάνω μου, αν και τραυματισμένος, για να με αποτελειώσει. Ένας τόσο ισχυρός δαίμονας όπως ο *Ουρσαλθράκορβαμ* δεν πεθαίνει τόσο εύκολα.

Φέρνω στο νου μου τις τεχνικές των Σοφών του Ανάποδου Όρους, και οι σκέψεις μου διαλύονται. Κυλώ στο πλάι ενώ είμαι ξανά αόρατος για τον *Ουρσαλθράκορβαμ*. Τινάζομαι πάνω και τον λογχίζω γι'ακόμα μια φορά, προετοιμάζοντας τον εαυτό μου για την καταιγίδα νοητικών θραυσμάτων που ακολουθεί.

Τα ουρλιαχτά του δαίμονα γεμίζουν το σπήλαιο, και, σαν ένα σύννεφο από καπνούς που διασκορπίζονται, υποχωρεί: φεύγει μες στις δαιδαλώδεις σήραγγες.

Θα μπορούσα να τον κυνηγήσω τώρα... αν ήμουν ανόητος. Εδώ είναι ένα από τα μέρη του. Είναι *πολύ* ισχυρός εδώ. Μέχρι στιγμής, απλά ήμουν καλά προετοιμασμένος. Και τυχερός.

Πλησιάζω το γιγάντιο μανιτάρι που κρατά παγιδευμένη την ψυχή μου. Το αγγίζω με το ένα χέρι και επικαλούμαι μια Σκέψη ανάκτησης. Τραβάω, σταδιακά, την ψυχή μου πίσω σε μένα, θυμίζοντας στον εαυτό μου ότι ποτέ δεν μπορεί να είναι μακριά μου, αφού είμαστε, ουσιαστικά, ένα. Όλα τ'άλλα είναι παραίσθηση.

Το μανιτάρι μαραίνεται και πεθαίνει.

Όλα τα μανιτάρια εδώ μέσα κρατούν παγιδευμένες ψυχές. Μακάρι να είχα τον χρόνο να τις ελευθερώσω και να τις επιστρέψω στους ανθρώπους που ανήκουν. Αλλά δεν υπάρχει χρόνος. Ο *Ουρσαλθράκορβαμ* σύντομα θα θεραπευτεί και θα έρθει να με κυνηγήσει. Αναμφίβολα, θα το έχει πάρει προσωπικά αυτό που του έκανα, αν και το γεγονός ότι έκλεψε την ψυχή μου δεν ήταν προσωπικό. Δεν θα ερχόταν για την ψυχή του καινούργιου Βασιλιά της Νιλατόρνης, της Γης των Επτά Ανέμων, αν η Πρώτη Γητεύτρα των νομάδων των Ξερότοπων δεν τον είχε επικαλεστεί με τρομερές επικλήσεις και δεν τον είχε δέσει με ακόμα χειρότερες μαγγανείες ώστε να κάνει το θέλημά της.

Η Νιλατόρνη κινδύνευε από τους νομάδες των Ξερότοπων από προτού πεθάνει ο πατέρας μου. Και δεν ήταν φυσικός ο θάνατός του· ήταν δολοφονία, την οποία είχε πάλι κανονίσει η Πρώτη Γητεύτρα των νομάδων. Όταν το ανακάλυψα, έστειλε τον *Ουρσαλθράκορβαμ* εναντίον μου για να κλέψει την ψυχή μου, σκεπτόμενη αναμφίβολα πως δολοφονώντας τους βασιλιάδες της Νιλατόρνης δεν

κατάφερνε τίποτα – σκότωνες τον έναν κι ο επόμενος καθόταν στον θρόνο. Καλύτερα, λοιπόν, να ήταν στον θρόνο ένας βασιληάς χωρίς ψυχή. Ένα ανδρείκελο. Ένας άνθρωπος χωρίς τη δύναμη να προστατέψει τον λαό του, επιρρεπής σε κάθε γητειά και ψευδαίσθηση της Πρώτης Γητεύτρας.

Αλλά έχω κι εγώ μελετήσει μαγεία, αν και διαφορετική από τη δική της. Καταλαβαίνοντας τι είχε συμβεί, άρχισα αμέσως να παίρνω τα μέτρα μου.

Και τώρα πρέπει να φύγω από τούτο τον υπόγειο λαβύρινθο. Ο χάρτης είναι μέσα στο μυαλό μου: τον είχα αποτυπώσει εκεί λίγο προτού σβήσω τις μνήμες μου, αφότου έφτιαξα την ψεύτικη σκεπτομορφή μέσα στο παλάτι μου η οποία ακόμα παριστάνει πως είμαι εγώ.

Ώρα να επιστρέψουμε στον επάνω κόσμο, όσο ακόμα ο *Ουρσαλθράκορβαμ* γλείφει τις πληγές του. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.